

[Nørskov.]

hvervsvirksomhed maaske til Fordel for et andet Lands Industri. Men vi er selvfølgelig villige til sagligt at undersøge og overveje dette betydelige Spørgsmaal i et Udvalg, og jeg vil derfor mene, at det var rigtigt, at dette Lovforslag blev henvist til det samme Udvalg, som behandler den omtalte Konvention.

I § 10 foreslaas det, at

„ingen Statstjenestemand kan være Direktør, Bestyrelsesmedlem, Medlem af Repræsentantskab, have nogen lønnet Stilling eller være Agent i noget Selskab, som tilvirker Vaaben m. v. af den i § 1 omhandlede Art.“

Det er jo en meget kategorisk Bestemmelse, og mine Partifæller i Landstinget gik i Fjor imod et Ændringsforslag af lignende Karakter, idet de gjorde gældende, at selv efter Forslagets Vedtagelse er Vaabenfabrikation stadig et lovligt Erhverv her i Landet, og der var derfor ingen Grund til at stille Tjenestemændene anderledes i deres Forhold hertil end de ifølge Tjenestemandslovens almindelige Regler er stillet. Men i den Forelæggelsestale, som den højtærede Justitsminister holdt her, siger han om dette Forhold følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil citere:

„Det er paa Grund af uheldige Omstændigheder blevet mere paastrængende nødvendigt, end det nogen Sinde har været, at denne Bestemmelse vedtages, og jeg haaber, den skal vinde den høje Rigsdags Bifald.“

Ministeren lægger her megen Vægt paa denne Bestemmelse, og det vil derfor være interessant at erfare de yderligere Grunde, som Ministeren har til at indsætte denne Paragraf i Lovforslaget; naar det er sket, kan vi saa tage Stilling til Spørgsmaalet.

Som det sikkert klart er fremgaaet af disse mine Udtalelser, kan vi give vor Tilslutning til en Del af Lovforslagets Bestemmelser, medens der er andre, vi finder er uheldige og vil bevirke en unødvendig Administration, og som vi derfor maa være imod, og endelig er der nogle, vi ønsker yderligere Oplysning om, og derfor forbeholder os vor Stilling til. Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget til Behandling i et Udvalg.

Ole Bjørn Kraft: Om dette Lovforslag fristes man til at sige, at det gode i Forslaget er ikke nyt, og det nye er ikke godt — i det mindste gælder det adskillige af de nye Bestemmelser, som findes i dette Forslag i Forhold til det Forslag, som blev vedtaget i

Landstinget. Vi vilde ikke have været utilfredse, hvis Regeringen paa det nuværende Tidspunkt havde nøjedes med at fremsætte det Lovforslag, som blev vedtaget den 8. Marts 1929. Et saadant Lovforslag havde jo ogsaa haft den Fordel for den høje Regering, at Regeringen kunde være sikker paa meget hurtigt at faa det gennemført i begge Ting. Regeringen er imidlertid gaaet meget videre, idet man har inddraget Udførselsforbudet og forskellige andre Spørgsmaal under Lovforslaget. Saaledes har man ogsaa knyttet Forslaget nær til Forslaget om Ratifikation af den internationale Konvention om Kontrol med den internationale Handel med Vaaben, Ammunition og Krigsmateriel, idet en Række af Bestemmelserne antagelig har denne Ratifikation til Forudsætning. Jeg kan for disse Punkters Vedkommende naturligt henholde mig til de Bemærkninger, som mit Partis ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, fremsatte forleden, da vi debatterede dette Ratifikationsforslag her i Tinget. Vi vilde have fundet det rimeligt, om Regeringen havde ventet med at fremsætte Forslag om de Bestemmelser, der er knyttet til denne Konvention, indtil man havde set, hvorledes det gik med Ratifikationsforslaget i Udvalget, og vor Stilling til disse Bestemmelser vil være afhængig af de Resultater, som fremkommer i dette Udvalg.

Det første Punkt, paa hvilket Lovforslaget adskiller sig fra det Forslag, der blev vedtaget i det høje Landsting, er § 4. Man har her foretaget den Ændring, at frivillige Korps og Skytteforeninger ikke undtages fra Bestemmelserne i § 2, Stykke 1, og § 3. Vi kan ikke dele Ministerens Opfattelse her, idet vi ikke mener, at denne Fritagelse kan rumme nogen som helst Fare. Alle de Erfaringer, der foreligger om disse Korps og disse Foreningers Virksomhed, tyder paa, at denne Frygt ikke paa nogen Maade er begrundet, og vi maa derfor anse den Formulering, der fandtes i Landstingets Forslag angaaende dette Spørgsmaal: at Ministeren under særlige Forhold, hvor han finder Anledning dertil, kan træffe en anden Bestemmelse, for at være fuldt ud betryggende og henstiller, at man nøjes hermed.

Lovforslagets § 7 er formentlig kun en permanent Kodificering af det allerede eksisterende midlertidige Udførselsforbud, bygget op paa den Kategorideling, som Konventionen indeholder, og saafremt Konventionen vedtages i Rigsdagen, er det jo naturligt, at der udformes saadanne Bestemmelser. Vi formoder, at Paragraffen ikke væsentlig adskiller sig fra de Regler, som allerede nu